

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 17 lutego 2023 r.

Poz. 1201

WYROK NR II SA/WR 289/20
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 15 grudnia 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:
Sędziowie:

Sędzia WSA Gabriel Węgrzyn (spr.)
Sędzia WSA Władysław Kulon
Asesor WSA Wojciech Śnieżyński

po rozpoznaniu w Wydziale II
na posiedzeniu niejawnym w dniu 15 grudnia 2020 r.
sprawy ze skargi S.B., J.B., R.W.
na uchwałę Rady Gminy Kobierzyce
z dnia 23 października 2003 r. nr XVII/171/03
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego
północnej części obrębów Bielany Wrocławskie i Wysoka

- I. stwierdza nieważność § 22 ust. 1 zdanie drugie oraz § 22 ust. 3 zdanie drugie w zakresie dotyczącym terenów o symbolu „MN” zaskarżonej uchwały;**
- II. dalej idącą skargę oddala;**
- III. zasądza od Gminy Kobierzyce na rzecz strony skarżącej kwotę 780 (słownie: siedemset osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

Rada Gminy Kobierzyce podjęła w dniu 23 X 2003 r. uchwałę nr XVII/171/03 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego północnej części obrębów Bielany Wrocławskie i Wysoka (Dz. Urz. Woj. Doln. z 2003 r. nr 220, poz. 3170) – dalej jako „MPZP”.

Mocą MPZP nieruchomości oznaczone jako działka nr 2 (własność S. i J.B.) oraz działki od nr 3/1 do nr 3/6 (własność E. i R.W.), przeznaczone m.in. na cele użytków zielonych, łąk i pastwisk (symbol RZ) oraz cele zabudowy jednorodzinnej (symbol MN).

W ramach § 3 ust. 4 lit. b, c i d MPZP postanowiono, że:

„4. Ustala się następujące zasady zagospodarowania terenu [RZ]:

b) zabrania się wykonywania robót i czynności, które mogą utrudnić ochronę przed powodzią, w szczególności: wykonywania urządzeń wodnych oraz wznoszenia innych obiektów budowlanych, zmiany ukształtowania terenu, składowania materiałów oraz wykonywania innych robót o ile nie są one związane z regulacją i utrzymaniem wód,

c) zabrania się sadzenia drzew lub krzewów o ile nie stanowią one elementów zabudowy biologicznej doliny rzeki i nie służą regulacji wód lub wzmocnieniu brzegów,

d) obowiązuje zakaz zabudowy, w tym związanej z produkcją rolniczą”.

W ramach § 22 ust. 2 i 3 MPZP wyznaczono dla gazociągu podwyższonego średniego ciśnienia o średnicy nominalnej DN 300 i ciśnieniu nominalnym PN 1,6 MPa strefy ochronne postanawiając, że:

„1. W granicach terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem RZ wyznacza się, określoną na rysunku planu, strefę ochronną, wynoszącą, 30 metrów, po 15 metrów od osi gazociągu. W granicach strefy obowiązują ustalenia:

a) w odległości 4 metrów, po 2 metry od osi gazociągu, obowiązuje zakaz sadzenia drzew i krzewów,

b) strefa stanowi obszar, w którym przedsiębiorstwo gazownicze jest uprawnione do zapobiegania działalności mogącej mieć negatywny wpływ na jego trwałość i prawidłową eksploatację,

c) ustala się obowiązek zapewnienia swobodnego dojazdu oraz przemieszczania się wzdłuż gazociągu,

d) dopuszcza się lokalizację sieci podziemnego uzbrojenia technicznego po uzgodnieniu i na zasadach określonych przez operatora gazociągu.

(...)

3. W granicach terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem MN i MR wyznacza się, określoną na rysunku planu, strefę ochronną, wynoszącą 40 metrów, po 20 metrów od osi gazociągu. W granicach strefy obowiązują następujące ustalenia:

a) zakaz lokalizowania budynków mieszkalnych,

b) w odległości po 15 metrów od osi gazociągu zakaz lokalizowania budynków niemieskalnych,

c) w odległości po 2 metry od osi gazociągu zakaz sadzenia drzew i krzewów,

d) ustala się obowiązek uzgodnienia z Regionalnym Oddziałem Przesyłu we Wrocławiu, lokalizacji obiektów wzdłuż strefy ochronnej, przed wydaniem pozwolenia na budowę,

e) strefa stanowi obszar, w którym przedsiębiorstwo gazownicze jest uprawnione do zapobiegania działalności mogącej mieć negatywny wpływ na jego trwałość i prawidłową eksploatację,

f) ustala się obowiązek zapewnienia swobodnego dojazdu oraz przemieszczania się wzdłuż gazociągu,

g) dopuszcza się lokalizację sieci podziemnego uzbrojenia technicznego po uzgodnieniu i na zasadach określonych przez operatora gazociągu.”

W ramach § 23 ust. 1 MPZP wyznaczono dla gazociągów wysokiego ciśnienia DN 200 PN 6,3 MPa i DN 300 PN 6,3 MPa, oznaczonych na rysunku planu strefy ochronne, postanawiając, że w granicach terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem RZ wyznacza się, określoną na rysunku planu, strefę ochronną wynoszącą 30 metrów, po 15 metrów od osi gazociągu.

Skargę na MPZP wnieśli S. i J.B. oraz E. i R.W. (dalej jako „skarżący”) zarzucając naruszenie:

1) art. 31 ust. 3 w zw. z art. 4 Konstytucji RP i art. 4 ustawy z 7 VII 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302, ze zm.) – dalej „PB”, poprzez wprowadzenie w § 22 MPZP ograniczenia w możliwości

zabudowy działek, z uwagi na gazociąg podwyższonego średniego ciśnienia o średnicy nominalnej DN 300, gdy tymczasem wprowadzenie tych ograniczeń nie ma żadnego racjonalnego uzasadnienia, albowiem przedmiotowy gazociąg jest nieczynny, w efekcie utrzymywanie ograniczeń zabudowy działki czy też możliwości nasadzeń rażąco narusza powołane normy prawne, które wprowadzają zasadę proporcjonalności w zakresie wprowadzenia ograniczeń w korzystaniu z wolności i praw (w tym w prawa własności);

2) art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy z 27 III 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r., poz. 293, ze zm.) – dalej „UPZP” na skutek wprowadzenia w § 23 MPZP ograniczenia możliwości zabudowy, w postaci wprowadzenia tzw. pasu ochronnego, które wykraczają poza kompetencje organów gminy co do ustalania treści planu miejscowego, albowiem tego typu ustalanie powinno następować dopiero na kolejnym etapie procesu inwestycyjnego, to jest na etapie wydawania decyzji o pozwoleniu na budowę - co oznacza, że wprowadzenie powyższych regulacji do planu miejscowego rażąco narusza powołaną normę prawną;

3) art. 32 ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 4 PB co nastąpiło na skutek tego, iż MPZP nakłada na właścicieli działki nr 2 oraz właścicieli działki nr 3/1 i 3/2 (obecnie nr 3/1 – 3/6) ograniczenia w możliwości zabudowy nieruchomości w sposób nadmierny i znacznie większy niż na właścicieli działek sąsiednich (np.: działki nr 4, nr 57/1), co narusza przewidzianą w powołanej normie zasadę równości wobec prawa.

W konsekwencji w skardze wniesiono o stwierdzenie nieważności MPZP w części wskazanej powyżej oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi umotywowano zarzuty i wskazano, że interes prawny skarżących wynika z faktu, iż są aktualnymi właścicielami działek nr 2 (własność S. i J.B.) oraz działki od nr 3/1 do nr 3/6 (własność E. i R.W.), co do których MPZP wprowadza regulacje sprzeczne z powołanymi wyżej przepisami prawa. W szczególności skarżący zostali w istocie pozbawieni możliwości zabudowy wymienionych działek.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Kobierzyce (dalej jako „organ”) wniosła o odrzucenie, względnie oddalenie skargi. Organ zaznaczył, że skarżący nie poprzedzili skargi wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa, a nadto pominęli, że kwestionowany MPZP uchwalony został na podstawie przepisów ustawy z 7 VII 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. nr 15, poz. 139 ze zm.) – dalej jako „UZP” w zw. z art. 85 ust. 2 UPZP. Organ wyjaśnił przy tym, że ustalenia ograniczające możliwość zabudowy na terenach RZ wynikały ze szczególnego zagrożenia powodzią ze strony pobliskiej rzeki Ślęzy. Natomiast ograniczenia zabudowy i zagospodarowania na terenach MN uzasadnione są koniecznością ochrony przebiegającego przez nieruchomości skarżących gazociągu podwyższonego średniego ciśnienia o średnicy nominalnej DN 300 i ciśnieniu nominalnym PN 1,6 MPa (strefa ochronna).

W wykonaniu wezwania skarżący przedłożyli dokumentację potwierdzającą prawo własności nieruchomości oznaczonych jako działka nr 2 i jako działki od nr 3/1 do nr 3/6 (akta sądowe, k. 40). Skarżący wykazali również spełnienie wymogu uprzedniego wezwania organu do usunięcia naruszenia prawa, co potwierdził później także organ (akta sądowe, k. 24, 32).

Postanowieniem z dnia 2 IX 2020 r. Sąd odrzucił skargę w części dotyczącej E.W. z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych skargi w zakresie wymaganego pełnomocnictwa (akta sądowe, k. 53).

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II z 3 XII 2020 r. skierowano sprawę na posiedzenie niejawne w trybie art. 15 zzs4 ust. 3 ustawy z 2 III 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r., poz. 1842, ze zm.).

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Na wstępie należy zaznaczyć, że skargę wniesiono w ustawowym terminie. Z uwagi na fakt, że skargą kwestionowany jest akt uchwalony przed dniem 21 VI 2017 r., zastosowanie znajdzie w tym przypadku art. 17 ust. 2 ustawy z 7 IV 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r., poz. 935). Skarga musiała być więc poprzedzona wezwaniem organu do usunięcia naruszenia prawa i wniesiona w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na

wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa (art. 53 § 2 ppsa w zw. z art. 17 ust. 2 ustawy z 7 IV 2017r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw).

W okolicznościach sprawy skarżący wezwali organ do usunięcia naruszenia prawa w dniu 28 II 2020 r., skargę zaś wniesiono w dniu 1 IV 2020 r. (akta sądowe, k. 6, 29). Tak więc zachowano sześćdziesięciodniowy termin liczony od dnia wniesienia do organu wezwania o usunięcie naruszenia prawa. Nadmienić przy tym trzeba, że z nadesłanych przez organ akt, ani też z udzielonej odpowiedzi na skargę, nie wynika, by organ odpowiedział na wezwanie. Zauważyć też trzeba, że wprawdzie skarga wniesiona została bezpośrednio do tutejszego Sądu zamiast do organu, jednak w świetle art. 53 ust. 4 ppsa, termin w takim przypadku uznaje się za zachowany.

Skarga spełnia również wymagania co do legitymacji procesowej warunkującej możliwość wniesienia skargi. MPZP narusza interes prawny skarżących w kwestionowanym zakresie, tj. w zakresie ustalonych odnoszących się do nieruchomości oznaczonych jako działki nr 2 i nr 3/1 – 3/6 i polegających na wprowadzeniu w obrębie tych nieruchomości zakazu zabudowy oraz ograniczeń związanych ze strefą ochronną gazociągu. Tego rodzaju ograniczenie stanowi naruszenie interesu prawnego skarżących w rozumieniu art. 101 ust. 1 ustawy z 8 III 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r., poz. 1875, ze zm.), co przesądza, że przysługiwała im legitymacja procesowa do zaskarżenia MPZP.

W rezultacie skarga jako dopuszczalna podlegała merytorycznemu rozpatrzeniu.

Kontrola postanowień MPZP w kwestionowanej skargą części dała podstawy do stwierdzenia nieważności § 22 ust. 1 zdanie drugie oraz – w zakresie dotyczącym terenu MN - § 22 ust. 3 zdanie drugie MPZP. Sąd sygnalizuje w tym miejscu, że sposób zredagowania przedmiotowych przepisów MPZP nasuwa wątpliwości, czy wskazane jednostki redakcyjne stanowią ustępy czy też punkty. W ocenie Sądu należy je traktować jako ustępy, bowiem kończone są każdorazowo kropką.

Wprowadzone w ramach § 22 ust. 1 zdanie drugie oraz § 22 ust. 3 zdanie drugie MPZP ograniczenia w możliwości zagospodarowania nieruchomości skarżących w obrębie strefy ochronnej gazociągu (DN 300, PN 1,6 MPa) mają charakter zarówno materialny jak i procesowy. Wprowadzono tam zakazy sadzenia drzew i krzewów oraz lokalizowania budynków (§ 22 ust. 1 lit.a, ust. 3 lit. a, b, c). Uprawniono operatora gazowego do zapobiegania działalności mogącej mieć negatywny wpływ na jego trwałość i prawidłową eksploatację (§ 22 ust. 1 lit.b, ust. 3 lit.e). Nałożono na właścicieli nieruchomości obowiązek zapewnienia swobodnego dojazdu oraz przemieszczania się wzdłuż gazociągu, a nadto uzależniono możliwość lokalizowania podziemnego uzbrojenia technicznego od uzgodnienia i na zasadach określonych przez operatora gazociągu (§ 22 ust. 1 lit.c, d, ust. 3 lit.f, g). Ustalono także obowiązek uzgodnienia z Regionalnym Oddziałem Przesyłu we Wrocławiu, lokalizacji obiektów wzdłuż strefy ochronnej, przed wydaniem pozwolenia na budowę (§ 22 ust. 3 lit.d).

Zgodzić się należy ze skarżącymi, że tego rodzaju ustalenia nie mieszczą się w zakresie przysługującego organowi władztwa planistycznego. Wprawdzie trafnie zauważył organ, że kontrola legalności kwestionowanego MPZP uwzględnić powinna przepisy UZP, a nie UPZP, jak to błędnie wskazano w skardze, jednak okoliczność ta nie podważa zasadności podniesionego w skardze zarzutu.

Zakres treściowy (merytoryczny) uchwały w sprawie planu miejscowego regulowany był w art. 10 UZP. Nie dawał on podstaw do wprowadzenia w MPZP tego rodzaju regulacji. W szczególności nie mieści się ona w upoważnieniu z art. 10 ust. 1 pkt 5 UZP, umożliwiającym określenie w planie miejscowym zasad obsługi w zakresie infrastruktury technicznej oraz linii rozgraniczających tereny tej infrastruktury. Nie wynika także z art. 10 ust. 1 pkt 4 UZP, według którego w planie miejscowym można ustalić granice i zasady zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie. Trzeba podkreślić, że wykonanie tego rodzaju blankietowych upoważnień ustawowych uwzględniać musi każdorazowo regulacje wynikające z przepisów powszechnie obowiązujących. Jeśli bowiem określone nakazy lub zakazy związane z funkcjonowaniem danych urządzeń infrastruktury technicznej wynikają z obowiązujących już przepisów prawa, to niedopuszczalne jest ich powtarzanie, modyfikowanie lub uzupełnianie w ramach uchwały w sprawie

planu miejscowego. Taka zaś sytuacja wystąpiła w rozpatrywanych okolicznościach. Strefy ochronne gazociągów i związane z tym ograniczenia określone zostały na poziomie przepisów powszechnie obowiązujących. Obecnie jest to rozporządzenie Ministra Gospodarki z 26 IV 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz.U. z 2013 r., poz. 640). Poprzednio, tj. w momencie uchwalenia MPZP, obowiązywało w tej materii rozporządzenie Ministra Gospodarki z 30 VII 2001 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe (Dz. U. nr 97, poz. 1055). Przewidywało ono w § 9 ust. 4, że w strefach kontrolowanych nie należy m.in. wznosić budynków, urządzać stałych składów i magazynów, sadzić drzew oraz nie powinna być podejmowana żadna działalność mogąca zagrozić trwałości gazociągu podczas jego eksploatacji. Podobne regulacje znajdują się zresztą w § 10 obecnie obowiązującego rozporządzenia.

W rezultacie nie można zaakceptować postanowień zawartych § 22 ust. 1 zdanie drugie oraz ust. 3 zdanie drugie MPZP. Ingerowały one w materię regulowaną przepisami powszechnie obowiązującymi, tak więc nie mieściły się w zakresie przedmiotowym uchwały w sprawie planu miejscowego określonym w art. 10 UZP. Tym samym nie mogły się mieścić w granicach przysługującego organowi władztwa planistycznego. Należy przy tym zaznaczyć, że powyższe uwagi nie dotyczą uwzględnienia w części tekstowej i graficznej MPZP samego przebiegu gazociągu i jego strefy ochronnej. Jakkolwiek skarżący nie kwestionują MPZP w tym zakresie, to należy zaznaczyć, że sam przebieg gazociągu i jego strefy ochronnej powinien być oznaczony w uchwale w sprawie planu miejscowego, albowiem stanowi to istotną informację dla aktualnych i potencjalnych adresatów uchwały o infrastrukturze występującej na terenie objętym uchwałą. Jak zaś wynikało z art. 9 ust. 1 UZP, w ustaleniach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się postanowienia przepisów szczególnych odnoszące się do obszaru objętego planem i przedmiotu jego ustaleń.

Dla oceny legalności postanowień § 22 ust. 1 zdanie drugie oraz ust. 3 zdanie drugie MPZP nie ma natomiast znaczenia podnoszona w skardze okoliczność, jakoby gazociąg zlokalizowany w obrębie nieruchomości skarżących był obecnie nieczynny. Aktualny stan faktyczny nie może mieć znaczenia dla oceny legalności uchwały podjętej w 2003 r. Analiza zaś dokumentacji planistycznej nie daje jakichkolwiek podstaw do uznania, że w chwili opracowywania projektu MPZP gazociąg nie funkcjonował. Stanowił on bowiem przedmiot wniosków i opinii zgłaszanych przez operatora gazowego. Co więcej, kwestionowane postanowienia wprowadzone zostały przez organ właśnie w związku z pismami kierowanymi przez operatora gazowego. Taki stan rzeczy oczywiście nie usprawiedliwia działań organu, który powinien weryfikować wszelkie wnioski i opinie przez pryzmat dopuszczalnego zakresu treściowego uchwały w sprawie planu miejscowego. W świetle jednak pism składanych przez operatora gazociągu nie ma podstaw do uznania, że gazociąg przechodzący przez nieruchomości skarżących był wówczas nieczynny i nie miał znaczenia dla funkcjonowania systemu gazowego.

Konkludując tę część rozważań stwierdzić należy, że § 22 ust. 1 zdanie drugie oraz ust. 3 zdanie drugie MPZP wykraczał poza zakres przedmiotowy określony w art. 10 UZP, naruszając w konsekwencji granice władztwa planistycznego, co obligowało Sąd do wydania orzeczenia na zasadzie art. 147 § 1 ppsa. Zakres stwierdzenia nieważności § 22 ust. 3 zdanie drugie MPZP ograniczono wyłącznie do terenu MN mając na względzie zakres interesu prawnego skarżących (teren oznaczony symbolem MR nie obejmuje nieruchomości skarżących).

Dokonując z kolei oceny MPZP w zakresie określonych w § 3 ust. 4 dla terenu RZ (użytki zielone, łąki, pastwiska) zakazów lokalizowania zabudowy, sadzenia drzew i krzewów, czy wykonywania czynności mogących utrudnić ochronę przed powodzią, Sąd nie stwierdził naruszenia w tym zakresie przepisów prawa.

Zarówno treść MPZP jak i dokumentacja prac planistycznych wskazują jednoznacznie, że zasadniczym celem wprowadzonych w ramach § 3 ust. 4 MPZP zakazów i ograniczeń jest ochrona przeciwpowodziowa. Część graficzna MPZP wskazuje wyraźnie, że cały teren oznaczony symbolem RZ objęty był zakresem dużej powodzi, jaka wystąpiła w 1997 r. Na zagrożenie powodziowe na tym obszarze zwracał uwagę w toku procedury planistycznej Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej we Wrocławiu – dalej „RZGW” (dokumentacja planistyczne, k. 127). Trafność tych ustaleń potwierdza zresztą aktualne stanowisko RZGW

zawarte w piśmie z 8 IV 2020 r., na które powołał się organ w odpowiedzi na skargę (pismo przesłane przez organ wraz z odpowiedzią na skargę). Wskazuje się w nim, że nieruchomości skarżących leżą w bezpośrednim sąsiedztwie koryta rzeki, poniżej ujścia prawostronnego dopływu Oporówka (wg MPHP) i znajdują się w zasięgu zalewu wodą o prawdopodobieństwie przewyższenia 10%, 1% i 0,2%. Zasięg stref zagrożenia powodziowego Q10% i Q1% (a nawet Q0,2%) jest do siebie w tym rejonie zbliżony, a położenie w strefie Q10% świadczy o wyższym stopniu zagrożenia powodzią (obszar szczególnego zagrożenia powodziowego), a w przypadku zalania stan taki może się długo utrzymywać.

W powyższych okolicznościach nie można zgodzić się z zarzutem skargi, że wprowadzenie w obrębie terenu RZ zakazu zabudowy stanowi ograniczenie prawa własności w stopniu nieproporcjonalnym do celu, jakiego ma służyć. Szczególne zagrożenie powodziowe na danym obszarze stanowi wystarczające usprawiedliwienie do wprowadzenia zakazu zabudowy czy wykonywania innych czynności lub robót, które mogą utrudnić ochronę przed powodzią. Niewątpliwie w interesie społecznym polegającym na zapewnieniu bezpieczeństwa ludziom i mieniu leży eliminowanie zabudowy z terenów zagrożonych powodzią i wyłączenie możliwości zabudowy na terenach dotychczas niezabudowanych. Tak określony cel usprawiedliwia wprowadzenie ograniczenia prawa własności, poprzez wyłączenie prawa do zabudowy nieruchomości i nie narusza określonej w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP zasady proporcjonalności. Oceny tej nie zmienia podnoszona w skardze okoliczność, że w obrębie nieruchomości skarżących znajdują się enklawy terenu niezagrożonego powodzią, zwłaszcza w obrębie działki nr 2 (według skarżących jest to ok. 50% terenu działki nr 2, zaś według organu ok. 25%). Jak wynika z powszechnie dostępnych danych Hydroportal (<https://wody.isok.gov.pl>) w granicach nieruchomości skarżących znajdują się trzy niewielkie enklawy terenu wyłączone z zagrożenia powodziowego. Wypada jednak podkreślić, że enklawy te zlokalizowane są w środku strefy zagrożenia powodzią, tworząc w istocie wyspy, które w przypadku powodzi odcięte byłyby wodą od terenów sąsiednich. Taki stan rzeczy nie podważa więc zasadności i celowości wyłączenia zabudowy na terenie oznaczonym symbolem RZ.

Nietrafny jest również zarzut skargi kwestionujący zakaz zabudowy w obrębie terenu RZ jako naruszający określoną w art. 32 ust. 2 Konstytucji zasadę równości wobec prawa. Skarżący powołują się tu na fakt, że w obrębie sąsiedniego terenu oznaczonego symbolem MR (działki nr 4 i nr 5 – obecnie działka nr 57/1) organ dopuścił mocą § 16 MPZP możliwość powstania zabudowy zagrodowej, mimo że jest to również teren szczególnego zagrożenia powodzią. Sąd zwraca jednak uwagę, że istotą zasady równości wobec prawa jest stosowanie przez prawodawcę (również lokalnego) jednakowej miary w tożsamych (analogicznych) okolicznościach przedmiotowych i podmiotowych. W okolicznościach sprawy taka tożsamość nie występuje. Jak wynika z dokumentacji planistycznej właściciel nieruchomości oznaczonej jako działki nr 4 i nr 5 w toku procedury opracowywania projektu MPZP wniósł o umożliwienie jej zabudowy, powołując się na uzyskaną decyzję o warunkach zabudowy dla tego terenu (dokumentacja planistyczna, cz.12). Organ uwzględnił tu więc szczególnie interes indywidualny potwierdzony uzyskaną wcześniej decyzją. Z tej samej dokumentacji planistycznej nie wynika zaś, by skarżący składali w tym okresie analogiczne wnioski i uzasadniali je szczególnym interesem. W takich okolicznościach nie można uznać, że organ naruszył względem skarżących zasadę równości wobec prawa.

Odnosnie do zarzutu skargi kwestionującego § 23 MPZP, to Sąd zwraca uwagę, że dotyczy on gazociągów wysokiego ciśnienia DN 200 PN 6,3 MPa i DN 300 PN 6,3 MPa. Jak zaś wynika z części graficznej MPZP, tego rodzaju gazociągi nie przebiegają przez tereny nieruchomości skarżących, tj. działkę nr 2 oraz działki od nr 3/1 do nr 3/6. Nie sposób zatem uznać, że postanowienia z § 23 MPZP ograniczają przysługujące skarżącym prawo własności.

W konsekwencji Sąd dalej idącą skargę oddalił na zasadzie art. 151 ppsa.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 200 i art. 205 § 2 ppsa. Sąd miarkował przy tym wysokość zasądzonych kosztów na podstawie art. 206 ppsa, biorąc pod uwagę, że skarga uwzględniona została w części.